

Personvernemnda
Postboks 6805 St Olavs plass
0130 OSLO

Deres referanse

Vår referanse
21/03649-10

Dato
28.04.2023

Oversendelse av klagesak til Personvernemnda - Klage på vedtak om overtredelsesgebyr - Melding om avvik - KARMØY KOMMUNE

Datatilsynet viser til vedlagt klage datert 20. januar 2023 fra Karmøy kommune på vårt vedtak om overtredelsesgebyr datert 3. januar 2023. Klagen er rettidig fremsatt.

For nærmere informasjon om bakgrunnen for klagesaken, viser vi til saksforholdet og vurderinger slik de fremgår av vedtaket datert 3. januar 2023.

1. Saksgangen

Datatilsynet mottok avviksmelding fra Karmøy kommune første gang i november 2021, med etterfølgende oppdateringer, senest i mai 2022. Vi sendte den 4. oktober 2022 varsel om vedtak om overtredelsesgebyr på NOK 300 000 for brudd på personopplysningssikkerheten. Vedtaket om overtredelsesgebyr er datert 3. januar 2023.

Innledningsvis ønsker vi å kommentere klagefristen. I vedtaksbrevet datert 3. januar 2023 ble det satt klagefrist til 20. januar 2023. Vi erkjenner at denne datoen er feil og ikke i samsvar med den forvaltningsrettslige klagefristen på tre uker fra det tidspunkt underretning om vedtaket er kommet frem til vedkommende part, jf. forvaltningsloven § 29.

Datatilsynet gir imidlertid som regel innklagede utsatt frist på forespørsel. For Karmøy kommunes frist for å gi tilbakemelding på varsel om vedtak, innfridde vi, som eksempel, utsettelse av frist på forespørsel fra kommunen. Vi mener derfor en slik skrivefeil i vedtaksbrevet ikke har noen praktisk betydning for sakens videre klagebehandling.

2. Klagers anførsel knyttet til overtredelsesgebyrets størrelse

Slik vi forstår klagen, gjelder den ikke selve illegalsen av overtredelsesgebyr, men gebyrets størrelse. På bakgrunn av klagen, har Datatilsynet vurdert gebyrets størrelse basert på kommunens anførsler.

2.1 Hensynet til likebehandling av saker og Datatilsynets skjønnsmessige handlingsrom

Kommunen mener at Datatilsynet er forpliktet til å redusere gebyret av hensyn til likebehandling av saker. Karmøy kommune skriver i klagen at Datatilsynets praksis innebærer at gebyrer oppleves som strengere og mer virkningsfulle for de mindre kommunene i landet. Dette til tross for at de største kommunene med stor sannsynlighet har bedre forutsetninger for effektiv drift og rekruttering av relevant kompetanse samt lettere vil kunne anskaffe mer spesialisert og komplementerende kompetanse. Kommunen mener forskjellsbehandlingen ikke anses saklig og ligger utenfor det skjønnsmessige spillerom Datatilsynet har ved fastsettelsen av gebyrer.

Karmøy kommune mener at fastsettelsen av gebyrer fremstår som vilkårlig og at Datatilsynet med fordel kunne hatt klarere retningslinjer for fastsettelse av gebyrer ved noenlunde like overtredelser.

2.1.1 Relevant praksis fra Datatilsynet

Kommunen viser til sak 18/03623 fra 2019, der Datatilsynet vedtok et overtredelsesgebyr på NOK 500 000 til Oslo kommune Sykehjemetaten. Ifølge kommunen var avviket i Oslo kommune av større alvorlighetsgrad enn i foreliggende sak. Kommunen argumenterer med at Oslo kommune har 16 ganger større befolkning enn Karmøy kommune, men at denne forskjellen ikke gjenspeiles i gebyret Karmøy har blitt pålagt. Argumentet er at en mindre økonomisk bæreevne tilsier et lavere gebyr, mens gebyret samtidig oppleves virkningsfullt og avskrekkende for en virksomhet.

Karmøy kommune viser også til sak 18/2140, der Datatilsynet vedtok et overtredelsesgebyr på MNOK 1,6 til Bergen kommune for brudd på personopplysningssikkerheten. Sett i forhold til kommunenes innbyggertall, innebærer Karmøy kommunes overtredelsesgebyr på NOK 300 000 en strengere reaksjon enn MNOK 1,6 til Bergen kommune. Dette til tross for at Karmøy kommune mener at avviket i Bergen kommune var mer alvorlig.

2.2 Bruk av ressurser i forbindelse med avvikshåndtering

Karmøy kommune argumenterer for at Datatilsynet må ta hensyn til ressursbruken i forbindelse med avvikshåndteringen ved utmåling av gebyret. Kommunen anfører at beløpet må settes ned som følge av at kommunen allerede har benyttet betydelige ressurser på å kartlegge ansattes bruk av «sikker sone». I tillegg har kommunen kartlagt på detaljnivå hvilke opplysninger som har vært omfattet av avviket.

2.3 Reduksjon av antall ansatte med urettmessig tilgang

Karmøy kommune oppdaterte avviket med informasjon om at ansatte med reell tilgang til «sikker sone» er redusert fra 2 377 til 1 727. Reduksjonen av 650 tilganger begrunnes med at ansatte med tilgang enten må være utstyrt med egen pc med sikkerhetskort for tilgang til Norsk Helsenett, eller ha tilgang til tynnklient i «sikker-sone»-bygg.

Karmøy kommune anfører at Datatilsynet ikke i tilstrekkelig grad har hensyntatt at antall reelle tilganger uten tjenstlig behov er redusert. Dette er, ifølge Karmøy kommune, et forhold av betydning for fastsettelse av gebyret, jf. personvernforordningen artikkel 83 nr. 1 bokstav a.

2.4 Betydningen av taushetsplikt hos helsepersonell i kommunen

Karmøy kommune informerer om at en stor andel av de ansatte som har hatt tilgang til «sikker sone» er å anse som helsepersonell. Karmøy kommune argumenterer derfor for at taushetsplikten har redusert risikoen for faktisk tilegnelse av opplysninger som har vært tilgjengelige uten tjenstlig behov. Kommunen mener at taushetsplikten innebærer en lavere risiko for de berørte registrerte og må føre til en reduksjon av gebyrets beløp.

3. Datatilsynets vurdering av overtredelsesgebyrets størrelse

3.1 Hensyn til likebehandling av saker og Datatilsynets skjønnsmessige spillerom

Kommunen anfører at forskjellsbehandlingen anses usaklig og ligger utenfor det skjønnsmessige handlingsrommet Datatilsynet har til å fastsette overtredelsesgebyr etter personvernforordningen artikkel 83 nr. 1. I tillegg mener kommunen at forskjellsbehandlingen i foreliggende sak bryter med det ulovfestede likhetsprinsippet i forvaltningsretten.

Av personvernforordningen artikkel 58 nr. 2 bokstav i, jf. personopplysningsloven § 26 annet ledd, fremgår det at Datatilsynet kan ilegge offentlige myndigheter og organer overtredelsesgebyr etter reglene i personvernforordningen artikkel 83 ved brudd på bestemmelser i regelverket.

Forvaltningsloven § 44 legger til grunn at forvaltningsorganer kan ilegge overtredelsesgebyr «etter faste satser eller utmåles i det enkelte tilfelle». Utgangspunktet etter artikkel 83 er at tilsynsmyndigheten skal gjøre en konkret og skjønnsmessig vurdering i hver enkelt sak. Virksomhetene har altså krav på en individuell behandling av sin sak, hvor det tas hensyn til konkrete individuelle forhold ved virksomheten og overtredelsen. Dette tilsier at Datatilsynet ikke kan operere med absolutte gebyrsatser i utmålingen.

Dette synes støttes av uttalelser i det europeiske personvernrådets, EDPBs, veileder 4/2022¹ om fastsettelse av overtredelsesgebyr, der det på side 25 uttales at:

«With regard to the assessment of these elements, increases or decreases of a fine cannot be predetermined through tables or percentages. It is reiterated that the actual quantification of the fine will depend on all the elements collected during the course of the investigation and on further considerations also linked to previous fining experiences of the supervisory authority».

Samtidig er Datatilsynet, som forvaltningsorgan, bundet av det ulovfestede likhetsprinsippet som innebærer at like tilfeller skal behandles likt, i den grad ikke saklige hensyn begrunner forskjellsbehandlingen. Hva som anses som en saklig forskjellsbehandling beror på lovens formål og det skjønnsmessige handlingsrommet som foreligger.

Likhetsprinsippet innebærer blant annet at praksis over tid skal kunne skape forutberegnelighet for virksomheter. For utmåling av gebyret i den enkelte sak må Datatilsynet derfor sammenligne med tidligere saker i tilsynet, Personvernemndas avgjørelser og relevant veiledning og praksis fra EU/EØS.

¹ https://edpb.europa.eu/system/files/2022-05/edpb_guidelines_042022_calculationofadministrativefines_en.pdf

Personvernforordningen artikkel 83 nr. 1 legger videre til grunn at tilsynsmyndigheten skal ilegge overtredelsesgebyr som er virkningsfullt, står i et rimelig forhold til overtredelsen og virker avskrekkende i hvert enkelt tilfelle. I artikkel 83 nr. 2 er det angitt konkret hvilke momenter som er relevante i tilsynsmyndighetens skjønnsutøvelse. Skjønnsutøvelsen er lovbundet og skaper med dette en forutberegnelighet for virksomheter.

Hovedformålet med overtredelsesgebyr er prevensjon, altså at risikoen for å bli ilagt gebyr skal virke avskrekkende og bidra til økt etterlevelse av regelverket. Prevensjonshensynet tilsier at gebyret må settes så høyt at dette oppleves som et onde. Dette tilsier at et gebyr til en virksomhet med sterk økonomiske bæreevne bør være høyere enn et gebyr til en med svakere økonomi. Dette er et moment som vil inngå i helhetsvurderingen etter artikkel 83 nr. 1.

At virksomhetens økonomiske bæreevne er et moment av betydning understøttes av forvaltningsloven § 46. Bestemmelsen oppstiller skjønsmessige kriterier som kan tas i betraktning ved utmåling av administrativ foretakssanksjon. I annet ledd bokstav g legges det til grunn at «økonomisk evne» kan tillegges vekt i den individuelle utmålingen av sanksjonen. Vi understreker at bruk av ordlyden «kan» tilsier at det er moment å vektlegge dersom det er relevant for den konkrete saken.

Vi presiserer at virksomhetens globale årsomsetning er avgjørende for gebyrets maksimumsbeløp dersom overtredelsesgebyret etter personvernforordningen er rettet mot et «foretak», jf. artikkel 83 nr. 4. For kommuner, som ikke omfattes av begrepet «foretak», kan det ilegges overtredelsesgebyr opptil et maksimumsbeløp på 10 000 000 euro dersom det foreligger brudd på artikkel 24 og artikkel 32 jf. personopplysningsloven § 26 første ledd.

Det har i denne saken ikke vært relevant å utnytte maksimumsgrensene for overtredelsesgebyr etter artikkel 83 nr. 4, og vi vil heller ikke kommentere bestemmelsen nærmere.

Vår redegjørelse for Datatilsynets praksis nedenfor viser at virksomhetens økonomiske bæreevne, og effekten et overtredelsesgebyr har for virksomheten, tillegges vekt i helhetsvurderingen.

3.1.1 Relevant praksis fra Datatilsynet

Datatilsynet er enig med kommunen i at avvikssak 18/03623 angående Oslo kommune Sykehjemetaten var av større omfang, tidsrom og alvorlighetsgrad enn den foreliggende avvikssaken. I Oslo kommune Sykehjemetaten hadde det utviklet seg en praksis over 11 år der helseopplysninger var lagret utenfor sikker sone, der ansatte uten tjenstlig behov hadde tilgang. Datatilsynet mener at avvikets alvorlighetsgrad gjenspeiles i overtredelsesgebyrets størrelse på NOK 500 000. I vurdering av utmåling av gebyret, uttales det som et moment at «Oslo kommune er landets største kommune etter innbyggertall og har tilsvarende økonomiske ressurser».

Videre har Karmøy kommune trukket frem sak 18/02140, der Bergen kommune ble ilagt et overtredelsesgebyr på MNOK 1,6. I denne saken lå filer med brukernavn og passord til over 35 000 brukere i Bergen kommune åpent tilgjengelig for skoleelever. Det var på denne måten mulig å logge seg inn på skolens ulike informasjonssystem og få tilgang til

personopplysninger om elever og ansatte. Som et moment i utmålingen av gebyrets størrelse uttaler Datatilsynet at det er av betydning at «Bergen kommune er Norges nest største kommune målt i antall innbyggere» og at kommunen hadde et betydelig overskudd i foregående år. Gebyret er imidlertid satt relativt lavt i forhold til avvikets karakter og alvorlighetsgrad, noe som begrunnes med at overtredelsen ble begått av en offentlig virksomhet som yter samfunnskritiske oppgaver og ikke en privat aktør.

Vi ønsker å trekke frem et brudd på personopplysningssikkerheten i Høylandet kommune, med saksreferanse 20/01879, der overtredelsesgebyret ble satt ned fra NOK 400 000 til NOK 200 000. Begrunnelsen var blant annet kommunens dårlige økonomi og at de hadde iverksatt omfattende tiltak for å forbedre den generelle personopplysningssikkerheten i kommunen for fremtiden.

En annen sak av relevans er sak 20/02165, der Moss kommune ble pålagt å betale et overtredelsesgebyr på NOK 500 000. Datatilsynet så på denne hendelsen som alvorlig, da avviket omfattet brudd på personopplysningenes konfidensialitet, integritet og tilgjengelighet. Pasientopplysninger til over 2 000 registrerte var gjort tilgjengelige for ansatte uten tjenstlig behov og uten loggfunksjon. Avviket varte imidlertid kun i én måned. Til sammenligning med foreliggende sak, har Moss kommune ifølge SSB et innbyggertall på 51 013 i 2022, som er ca. 10 000 flere personer enn Karmøy kommune.

Det er i denne sammenheng også verdt å nevne sak 20/02291, der Sykehuset Østfold HF fikk et overtredelsesgebyr på NOK 750 000, som ble nedjustert av Datatilsynet til NOK 500 000 i klageomgangen som følge av lang saksbehandlingstid. Avviket omhandlet manglende tilgangsstyring av rapportuttrekk fra elektronisk pasientjournal (EPJ) i en periode på fem år. Det var 118 ansatte helsepersonell med taushetsplikt som hadde tilgang til opplysningene, hvorav flere ikke hadde tjenstlig behov. Saken ble klaget inn for Personvernemnda som nedjusterte beløpet til NOK 400 000, se PVN-2021-16. Nemnda uttalte at NOK 400 000 var et passende beløp for et avvik av slik karakter, uten å vurdere sykehusets økonomiske bæreevne særskilt.

Datatilsynet mener at Sykehuset Østfold-saken og foreliggende sak har flere likhetstrekk. I avviket hos Karmøy kommune er det tale om personopplysninger av sensitiv karakter, herunder opplysninger om rus, diagnoser, personnummer, støttekontakt, dusjlistor og ernæringsinformasjon om brukere som mottar hjemmehjelpstjeneste. Det er tale om langt flere ansatte som har hatt tilgang uten tjenstlig behov i Karmøy kommune, selv om avviket pågikk over en lengre tidsperiode i Sykehuset Østfold-saken.

3.1.2 Datatilsynets konklusjon

Som en oppsummering, foreligger det begrenset praksis angående utmåling av overtredelsesgebyr. Variasjonen av saker og alvorlighetsgrad forutsetter at tilsynet foretar en konkret helhetsvurdering basert på de relevante momenter som fremkommer av personvernforordningen artikkel 83.

Virksomhetenes økonomiske bæreevne er et av mange moment som skal tas i betraktning. Etter vårt syn, vil det imidlertid ikke være riktig at dette momentet skal ha avgjørende vekt for

utmålingen. Datatilsynet har blitt tildelt en skjønnsmessig kompetanse til å fastsette et overtredelsesgebyr som i «hvert enkelt tilfelle er virkningsfull, står i et rimelig forhold til overtredelsen og virker avskrekkende», jf. artikkel 83 nr.1.

Det er i den foreliggende avvikssaken ingen tvil om at det foreligger brudd på kravene til internkontroll og informasjonssikkerhet etter personvernforordningen artikkel 24 og artikkel 32. Avviket omfatter særlige kategorier av personopplysninger, noe som øker alvorlighetsgraden av saken. Avvikets karakter og alvorlighetsgrad tilsier derfor et overtredelsesgebyr av en viss størrelse. Dette vil også sikre formålet om at overtredelsesgebyret skal være virkningsfull overfor virksomheten og dermed bidra til økt etterlevelse av regelverket.

På grunnlag av det ovennevnte, mener vi at hensynet til likebehandling av saker ikke taler for en nedjustering av det varslede overtredelsesgebyret.

Etter en helhetsvurdering av saken, og da særlig sett hen til alvorligheten av overtredelsen og lovverkets krav om at illeggelsen av overtredelsesgebyr i hvert enkelt tilfelle skal være virkningsfull, forholdsmessig og avskrekkende, har vi kommet til at et overtredelsesgebyr på NOK 300 000 anses som riktig.

3.2 Bruk av ressurser i forbindelse med avvikshåndtering

Karmøy kommune argumenterer for at beløpet må settes ned som følge av at kommunen allerede har benyttet betydelige ressurser på å kartlegge ansattes bruk av «sikker sone». Kommunen viser særlig til personvernforordningen artikkel 83 nr. 2 bokstav f om «graden av samarbeid med tilsynsmyndigheten for å bøte på overtredelsen og redusere de mulige negative virkningene av den».

Det Europeiske personvernrådets, EDPB, har uttalt seg om bokstav f i veileder 4/2022² om fastsettelse av overtredelsesgebyr, på side 28:

«Before further assessing the level of cooperation the controller or processor has established with the supervisory authority, it must be reiterated that a general obligation to cooperate is incumbent on the controller and the processor pursuant to Article 31 GDPR, and that lack of cooperation may lead to the application of the fine provided for in Article 83(4)(a) GDPR. It should therefore be considered that the ordinary duty of cooperation is mandatory and should therefore be considered neutral (and not a mitigating factor).

However, where cooperation with the supervisory authority has had the effect of limiting or avoiding negative consequences for the rights of the individuals that might otherwise have occurred, the supervisory authority may consider this a mitigating factor in the sense of Article 83(2)(f) GDPR, thereby decreasing the amount of the fine. This may for instance be the case when a controller or processor “has responded

² https://edpb.europa.eu/system/files/2022-05/edpb_guidelines_042022_calculationofadministrativefines_en.pdf

in a particular manner to the supervisory authority's requests during the investigation phase in that specific case which has significantly limited the impact on individuals' rights as a result».

Vi understreker at vi allerede i vårt vedtaksbrev tok i betraktning at Karmøy kommune raskt sørget for skjerming av personopplysningene som var tilgjengelige og at kommunen selv meldte inn avviket til Datatilsynet. Vi ser videre positivt på at Karmøy kommune tok avviket på alvor og sendte inn nødvendige opplysninger i forbindelse med Datatilsynets behandling av saken.

Vi viser til at Karmøy kommune er forpliktet til å ha oversikt over personopplysningene som er til behandling i kommunen samt melde inn brudd på personopplysningssikkerheten som er meldepliktige etter personvernforordningen artikkel 33.

Vi mener på bakgrunn av dette at kommunens ressursbruk i forbindelse med avvikssaken i tilstrekkelig grad er hensyntatt i vurderingen av utmålingen av gebyret.

3.3 Reduksjon av antall ansatte med urettmessig tilgang

Karmøy kommune argumenterer for at oppdaterte opplysninger om at det var færre ansatte med reell tilgang til opplysningene må føre til redusert overtredelsesgebyr, jf. artikkel 83 nr. 2 bokstav a.

Personvernforordningen artikkel 83 nr. 2 bokstav a og bokstav g legger til grunn at følgende momenter skal tas i betraktning ved vurdering av gebyrets størrelse:

«karakteren, alvorlighetsgraden og varigheten av overtredelsen, idet det tas hensyn til den berørte behandlingens art, omfang eller formål samt antall registrerte som er berørt, og omfanget av den skade de har lidd»
(...)
«kategoriene av personopplysninger som er berørt av overtredelsen».

I EDPBs veileder, 4/2022³, om fastsettelse av overtredelsesgebyr uttales det på side 16:

«Additionally, the GDPR provides that due regard should be given to circumstances that qualify the seriousness of the infringement in an individual case. More specifically, the GDPR requires the supervisory authority to give due regard to the nature, gravity and duration of the infringement, taking into account the nature, scope or purpose of the processing concerned, as well as the number of data subjects affected and the level of damage suffered by them (Article 83(2)(a) GDPR); the intentional or negligent character of the infringement (Article 83(2)(b) GDPR); and the categories of personal data affected by the infringement (Article 83(2)(g) GDPR)».

³ https://edpb.europa.eu/system/files/2022-05/edpb_guidelines_042022_calculationofadministrativefines_en.pdf

I vårt vedtak om overtredelsesgebyr, la vi til grunn at antall brukertilganger til «sikker sone» var redusert til 1 727 reelle brukere av sikker sone. Dette er en reduksjon på 650 brukere fra vårt varslede vedtak. Informasjonen er tatt med som et moment i helhetsvurderingen, men vi mener ikke at dette har avgjørende innvirkning på avvikets alvorlighetsgrad eller omfang, herunder gebyrets størrelse.

Datatilsynet understreker at Karmøy kommune har en lovpålagt plikt til å sørge for at ansatte ikke har tilgang til sensitive personopplysninger de ikke har tjenstlig behov for. Avgjørende for vår vurdering er at alle ansatte i kommunen som hadde tilgang til sikker sone hadde urettmessig tilgang til personopplysninger. Selv om det var færre ansatte med tilgang til opplysningene enn først antatt, har bruddet på personopplysningssikkerheten like fullt vært til stede i et betydelig omfang.

Avviket innebærer at både helseopplysninger og andre sensitive opplysninger har vært tilgjengelige for et stort antall ansatte uten tjenstlig behov. Dette omfatter blant annet opplysninger om rus og psykiatri, hjemmehjelp, kommunal bolig og personnummer. Etter personvernforordningen artikkel 9 nr. 1 er helseopplysninger betegnet som en særlig kategori av personopplysninger, det vil si svært sensitive opplysninger. Dette øker alvorlighetsgraden av lovbruddet.

Selv om det ikke finnes dokumentasjon på at ansatte faktisk har gjort urettmessig innsyn eller at personopplysninger er blitt brukt til utenforliggende formål, er det heller ikke mulig å kontrollere om dette har skjedd eller om pasientopplysninger har kommet på avveier. Det er et ledelsesansvar at tekniske og organisatoriske løsninger er på plass slik at kommunen er i stand til å håndtere sensitive personopplysninger. Det skal etter personvernforordningen etableres systemer for logging og etterfølgende kontroll som gjør det mulig å avdekke avvik.

Datatilsynet vurderer at det har vært grunnleggende mangler ved internkontrollen og informasjonssikkerheten hos kommunen. Dette utgjør et klart brudd på personvernforordningen artikkel 32, artikkel 24 og pasientjournalloven §§ 22 og 23.

Vi mener at de reelle tilgangene til «sikker sone» fremdeles gjelder et betydelig antall ansatte. Vi fastholder at avvikets karakter og alvorlighetsgrad tilsier at det er rimelig med et overtredelsesgebyr på NOK 300 000.

3.4 Betydningen av taushetsplikt for helsepersonell i kommunen

Helseopplysninger om pasienter er en såkalt særlig kategori av personopplysninger, jf. personvernforordningen artikkel 9 nr. 1. Slike opplysninger vil være omfattet av ulike taushetspliktbestemmelser, for eksempel helsepersonelloven § 21. Vi viser også til forbudet i helsepersonelloven § 21 a mot urettmessig å tilegne seg taushetsbelagt informasjon.

Etter Datatilsynets syn er ikke taushetsplikt relevant for vurderingen av hvilke personopplysninger en ansatt skal ha tilgang til. Vi viser til kravet om at ansatte ikke skal ha tilgang til personopplysninger de ikke har tjenstlig behov for, uavhengig av om den ansatte har taushetsplikt eller ikke.

Taushetsplikten kan likevel begrense skadevirkningene av urettmessig tilgang til personopplysninger. I taushetsplikten ligger det en forutsetning om at helsepersonell ikke skal spre taushetsbelagt pasientinformasjon.

Datatilsynet har allerede vurdert betydningen av ansattes taushetsplikt i vedtaksbrev kapittel 5.1 og 5.5. Vi understreker at det har vært en stor andel ansatte i kommunen som har hatt tilgang til særlige kategorier av personopplysninger uten tjenstlig behov. Vi mener at ansattes taushetsplikt er tilstrekkelig hensyntatt i utmålingen av gebyret.

4. Datatilsynets konklusjon

Datatilsynet opprettholder vedtaket om å ilegge Karmøy kommune et overtredelsesgebyr på NOK 300 000.

Saken oversendes derfor til Personvernemnda for klagebehandling, jf. personopplysningsloven § 22.

Sakens dokumenter følger vedlagt.

Karmøy kommune er informert om oversendelsen som kopimottaker av dette brevet.

Med vennlig hilsen

Susanne Lie
juridisk fagdirektør

Camilla Nervik
seksjonssjef

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen håndskrevne signaturer

Kopi til: Karmøy kommune

Vedlegg: Sakens dokumenter